

som saa træffer Afgørelsen. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Povlsen har nogen bedre Vej at gaa, saa skal jeg med Glæde forhandle derom. Men den Vej, der er foreslaaet af det kirkelige Udvalg, er ikke saa god. Den behøver jeg vel ikke nærmere at beskrive her, for jeg gaar ud fra, at Forslaget er læst ikke alene af det ærede Medlem, men af samtlige Medlemmer, som interesserer sig for Sagen, og selvfølgelig navnlig da af dem, der tager Del i Forhandlingen. Kendetegnet ved den Vej er i øvrigt, at Menighedsraadene ikke fik noget virkeligt Ansvar, men kunde blive ved at kalde paa Fællesfonden, og det er noget af det allerfarligste, at „jeg drikker, og du betaler“. Vi ved, hvad det fører til. Om ikke af egen Erfaring, saa har vi hørt det saa tit, at jeg tror, ingen er vildfarende i saa Henseende.

Jeg kommer her til Spørgsmaalet om Provstiudvalgene. Det ærede Medlem Hr. Povlsen vilde ikke have Provstiudvalg, og det vilde de ærede Medlemmer Hr. Sundbo og Hr. Kammersgaard heller ikke. Men jeg tror, at de ærede Medlemmer maa erkende, at noget maa man have, og det tror jeg ogsaa, det ærede Medlem Hr. Kammersgaard erkendte. Thi at henvise, som det ærede Medlem Hr. Povlsen gjorde, til Stiftsøvrigheden, er ikke nogen god Vej. Stiftsøvrigheden kan ikke være kendt med samtlige Forhold ved Præstegaardene over hele Stiftet. Skal en Forpagtningskontrakt approberes, kan det sagtens ske nu gennem Stiftsøvrigheden og Ministeriet, for det gaar ikke ud over noget Menighedsraad eller nogen stedlige Forhold, det gaar ud over Fællesmidlerne. Men saaledes er det ikke i Fremtiden, og Menighedsraadene vil derfor være stærkt interesserede i at faa det bedst mulige ud af det og faa Jorden bortforpagtet paa bedst mulig Maade. Det er derfor nødvendigt, at der er praktiske Folk, som kan se paa det og kender noget til det, og man maa gaa ud fra, at det kan man finde i et Provsti — de er jo ikke saa overordentlig store. Jeg nævner blot dette, thi der er overordentlig mange andre Tilfælde, hvor Provstiudvalgene skal virke, men det vilde blive for vidtløftigt at gennemgaa det alt sammen.

Nu siger min Kollega Undervisningsministeren i det kirkelige Udvalg — det er jo et af de Punkter, vi ikke er enige om —, at man kan tage eet Stiftsudvalg eller flere — det bliver altsaa Administrationen, der skal afgøre det. Men den Vej synes jeg slet ikke er praktisk. Flere Stiftsudvalg vil let føre til, at man faar Stiftsudvalg for hvert

Provsti, og saa har man det samme alligevel, og eet eller kun ganske faa Stiftsudvalg vil ikke kunne magte Opgaven. Befordringsudgifterne vil blive større derved. Befordringsudgifterne til Provstiudvalgene mente det ærede Medlem Hr. Sundbo jo vilde blive store; han talte om, at der jo kunde blive brugt Automobile. Det ærede Medlem maa have overset, eller i alt Fald i Øjeblikket ikke husket, at der staaar, at Befordringsudgifterne skal fastsættes efter Ministeriets nærmere Bestemmelse, og efter den Erfaring, vi har gjort i Ministeriet — og det er ikke alene mig, men Ministeriets Embedsmænd —, er der ikke megen Tilbøjelighed til at lade Automobile faa Spille rum i saa Henseende; jeg tror, Embedsmændene i Ministeriet har gjort Erfaringer, som vil virke, naar man skal lave Reglementer angaaende Befordringsudgifter.

Jeg forstaaer ikke rigtig det ærede Medlem Hr. Johannes Lous Bemærkning om at blive regeret fra den røde Bygning i Henseende til Lovgivningsarbejdet, thi her finder jo intet Regereri Sted, Lovforslagene bliver fremlagt for Rigsdagen til Forhandling, Ændring og Vedtagelse, og ingen Mand i den røde Bygning kan kommandere en Rigsdagsmand til at gøre andet end det, der efter hans egen Overbevisning er rigtigt. (*Johannes Lou:* Nej, det manglede bare!). Ja, det manglede bare; derfor staaar der ogsaa i Grundloven, at vi skal følge vor Overbevisning, og ingen Mand i den røde Bygning er ukendt enten med Grundlovens Bestemmelse eller med Rigsdagsmænds Vaner og Tilbøjeligheder overfor Lovgivningsarbejdet, saa der er sikkert ingen, der har tænkt paa at ville kommandere. Naa, jeg tænker nu heller ikke, det ærede Medlem mente det saa slemt, som det kunde lyde, i alt Fald kan jeg forsikre det ærede Medlem, at en saadan Ubehjælpssomhed som den, der findes i § 14, hvor der tales om „en Købstad, der har Eksamensalder“, er i alt Fald ikke med Villie kommet fra Embedsmændene i den røde Bygning, og jeg skal gerne medvirke til, at „Eksamensalder“ kan faa en bedre Plads i Sætningen, end Ordet har i Øjeblikket.

Men for at vende tilbage til det, jeg var ved, maa jeg sige, at Befordringsudgifterne maa ikke afskrække nogen fra at gaa med til Provstiudvalgene, thi de vil blive temmelig spartanske, og Dagpenge er der ikke sat. Det er nemlig en Erfaring, som vist mange har gjort, at Dagpenge er noget overordentlig vanskeligt. Det vil derfor ikke blive saa dyrt, men det vil blive praktisk, fordi det er Folk, der praktisk kender Sa-